

opusdei.org

Svežanj čudesa

"Kad se osvrnem na ove blagoslove, shvaćam da je moja uloga tako jednostavna i mala, ali nekako i vrlo ključna u Božjem umu i njegovom planu. Sve što trebam učiniti je moj mali dio..."

21.02.2026.

Zovem se Linoy. Otac mi je umro kad sam imao petnaest godina. Kao mladi hinduistički tinejdžer, morao sam brzo odrasti, biti "tata" doma i brinuti se za majku i dvije sestre.

S devetnaest godina preselio sam se u New Delhi kako bih radio u računalstvu i uzdržavao obitelj u Kerali. Moja starija sestra se već preselila u Delhi i postala katolkinja. Kad sam stigao, dala mi je Bibliju i rekla mi da je pročitam.

Prije nego što sam se osvijestio, prizori na nekim od tih stranica oživjeli su preda mnom. Šetnja ulicama indijskog glavnog grada dovela me je licem u lice s gubavcima koji su prosili na stepenicama katoličke katedrale. Ubrzo sam, uz podršku prijatelja kod kojih sam odsjeo, počeo donositi tim gubavcima hranu i dobro društvo. Tu je počeo "svežanj čuda".

Prijatelji s kojima sam dijelio kuću ostavili su dubok trag u mom životu. Bili su samci s redovitim poslovima u Delhiju, ali su svaki dan molili, išli na misu i pripremali obilan obrok svakog vikenda za ljude koji žive s

gubom. Njihov primjer i radost potaknuli su me da i ja počnem svakodnevno moliti i odlaziti na misu. Čak sam prisustvovao duhovnim vježbama u Centru za duhovne vježbe u Delhiju. Božjom milošću, to me je navelo da se pripremim za krštenje u Katoličkoj crkvi u ranim dvadesetima.

Usljedile su daljnje promjene. Dobio sam posao u računalstvu u Dubaiju. Iako su posao i plaća bili izvrsni, bilo mi je teško dosljedno živjeti svoju vjeru u tom okruženju. Nakon otprilike osamnaest mjeseci, bliska prijateljica koja je putovala sa mnom, također katolikinja, predložila je da se preselimo u Australiju. Bila je to providonosna ideja: moja sestra i njezin suprug nedavno su se nastanili u Sydneyu, nešto što moja prijateljica nije ni znala. Da bih se kvalificirao za stalni boravak, morao sam promijeniti karijeru, pa sam odlučio prekvalificirati se za pekara.

I baš kao u Delhiju, našao sam se u kući s katolicima. Snopovi čuda pratili su me preko kontinenata. Upoznao sam ljubav svog života i vjenčali smo se. Ubrzo je stigao još jedan svežanj - naš prvi sin.

Jednog dana, prijatelj kojeg sam upoznao u toj kući za dijeljenje zamolio me je da dođem na večernju duhovnu obnovu, i mogu se sjetiti samo jedne rečenice iz predavanja, koju je održao oženjeni supernumerarij Opusa Dei - „Voli svoju ženu kao dar od Boga.“ Ništa ne može biti istinitije. Putovanje do ove duhovne obnove trajalo je 40 minuta, ali te riječi tog dobrog muža vratile su me unatoč svim drugim stvarima koje su se događale u mom životu. Tada smo živjeli na jugozapadu Sydneya, a moj posao pekara počinjao je u 1 sat ujutro u gradu.

Počeo sam ići na duhovnu pratnju i stvarno sam uživao u ideji da na poslu prinosim male stvari za posebne nakane. Zadužen sam za pečenje sveg kruha u pekari. Najteži dio moje smjene je istovar svježe pečeni kalupa iz pećnice na 120 stupnjeva i priprema za pakiranje. To radim tri puta dnevno, i to treba učiniti brzo i pažljivo, inače se kruhovi skupljaju. Dok radim, prinosim pripremu svakog kruha za određenu nakanu, moleći se za svoju suprugu, svoje dječake i za ostale članove obitelji i prijatelje.

Slušanje pitanja na duhovnim vježbama bilo je kao da držim ogledalo svojoj duši. Što se događa unutra? Što se treba promijeniti?

Osim promjene interijera, trebala mi je i još jedna promjena. Sada, s mojim drugim sinom već oko devet godina i još užurbanijim životom, odlučio sam da se moramo preseliti

bliže centru Opusa Dei. Selidba iz Delhija u zapadni Sydney imala je svoje izazove, ali isto tako i selidba 40 minuta udaljena u područje koje vrvi od priljeva ljudi i vrtoglavog rasta cijena kuća..

Počeo sam moliti zagovorom blaženog Álvara del Portilla, bivšeg prelata Opusa Dei, moleći ga da nam pomogne pronaći kuću. Sljedeći paket je ubrzo bio na putu - moja supruga je pronašla novi posao u tom području, moja dva sina su primljena u obližnju školu Zaklade Pared, a pronašli smo i pristupačnu kuću u blizini. Hvala ti, blaženi Álvaro!

A svežnjevi su također dostavljeni i kući. Preveo sam molitvenu karticu svetog Josemarije na malajalamski i poslao je u Kerala. Moja obitelj mi kaže da su oni i njihovi prijatelji već primili desetke milosti.

Sada sam supernumerarij Opusa Dei, pa sam morao naučiti kako rasporediti svoj plan duhovnog života tijekom dana, bez previše povezivanja! Morao sam biti kreativan, jer mi radni dan sada počinje u 3 ujutro, a san dijelim na dva dijela kako bih mogao dijeliti kućanske poslove sa suprugom. Ali sve se isplati. Počeo sam voditi zanimljive razgovore na poslu sa svojim kolegama i nekim mladim studentima koje zapošljavamo kao mlađe pekare. Jako sam impresioniran njihovim vrlinama i njihovom otvorenošću za razgovor o vjeri.

Kad se osvrnem na ove blagoslove, shvaćam da je moja uloga tako jednostavna i mala, ali nekako i vrlo ključna u Božjem umu i njegovom planu. Sve što trebam učiniti je moj mali doprinos i nadam se da neću ispustiti svoj svežanj.

Još uvijek često razmišljam o tim riječima pri tom prvom predavanju - "voli svoju ženu kao dar", i onom savjetu: "prinesi svoj rad". To su tako jednostavne poruke koje pokušavam prenijeti svojim kolegama na poslu. Nadam se da će uskoro imati svoje vlastite svežnjeve čuda.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/svezanj-cudesas/](https://opusdei.org/hr-hr/article/svezanj-cudesas/)
(8.04.2026.)